

Sygn. akt I CSK 5140/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku K. S.
z udziałem M. N. i M. S.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt XXVII Ca 1456/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. S. na rzecz M. S. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie K. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 stycznia 2022 r., zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej w zakresie podniesionych zarzutów naruszenia przepisów praw materialnego, tj. art. 952 § 2 k.c. przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie oraz prawa procesowego, tj. art. 952 § 3 k.c., które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W odpowiedzi na skargę uczestniczka postępowania M. S. wносиła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się wnioskodawczyni.

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyła się wnioskodawczyni, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02;

z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, art. 952 § 3 k.c. nie jest przepisem prawa procesowego, a przepisem prawa materialnego. Skarżąca błędnie zatem kwalifikuje naruszenie tego przepisu. Uszło przy tym uwadze skarżącej, że świadkowie testamentu ustnego nie byli przesłuchiwani na podstawie tego przepisu, skoro zostało sporządzone pismo, o którym mowa w art. 952 § 2 k.c. (k. 4 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Po trzecie, skarżąca nie przedstawił wyводу, w jaki sposób wskazywane przez nią uchybienia miałyby się przekładać na wynik sprawy.

Po czwarte, skarga jest w przeważającej mierze wymierzona w ocenę dowodów i ustalenia faktyczne. Sądy *meriti*, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznały bowiem, że spadkodawca nie sporządził testamentu ustnego. Natomiast skarżąca, podnosząc zarzuty dotyczące naruszenia art. 950 § 2 i 3 k.c., zmierza w istocie do wykazania, że testament taki został sporządzony. Jednak skarga kasacyjna nie może zostać oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ta okoliczność dodatkowo wyklucza zasadność wniesionej skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) obciążył skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego.

